

WIESŁAW DOMIN

Przesunięcia ludności Korei Południowej na tle intensywnego uprzemysłowienia w latach 1960–1990

W artykule dokonano krótkiej analizy rozwoju gospodarczego Korei Płd. w okresie powojennym oraz przedstawiono, za pomocą wskaźnika „W”, przestrzenne zróżnicowanie natężenia migracji wewnętrznych w latach 1960 – 1990.

Korea Południowa stała się w ostatnim okresie symbolem intensywnego uprzemysłowienia. Tempo przyrostu produkcji przemysłowej oraz wzrastający udział w handlu światowym stały się podstawą zaliczenia tego kraju do grupy państw tzw. nowo uprzemysłowionych (S. Balbin 1988).

Biedny, rolniczy kraj w okresie ostatnich 30 lat zwiększył swój dochód narodowy z około 80 USD na głowę mieszkańca w 1960 roku do ponad 5,5 tys. USD w roku 1990. Wzrost ten związany był z bardzo intensywnymi przemianami strukturalnymi w gospodarce. Zmiany struktury zatrudnienia oraz tworzenia produktu wewnętrznego brutto pozwalają stwierdzić, że obecnie Korea Płd. znajduje się na ścieżce rozwoju krajów wysoko uprzemysłowionych. Zatrudnienie rolnicze spadło z 74% w 1950 roku do 19% w 1989, a udział rolnictwa w tworzeniu dochodu narodowego z 50% do 12%. Jednocześnie wzrósł udział sektora przemysłowego z 6% do 35% w zatrudnieniu oraz z 11% do 46% w tworzeniu dochodu (W. Domin 1993).

Tak istotne przekształcenia gospodarcze musiały wywołać przemiany struktur przestrzennych gospodarki oraz wpłynąć na natężenie i kierunki migracji ludności.

Andrzej Halimarski i Andrzej Maryński w *Geografii Ekonomicznej Azji Wschodniej (1989)* pisząc o Korei Płd. zwracają uwagę na problem niekontrolowanej migracji ze wsi do miast oraz wynikający z tego proces wzrostu ludności miejskiej, w tym szczególnie Seulu, Pusanu i Taegu.

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie przestrzennego zróżnicowania wzrostu ludności na tle intensywnego uprzemysławiania w okresie 1960 – 1990.

METODA

Do zanalizowania przesunięć ludności w okresie ostatnich 30 lat wykorzystano metodę pośrednią – wskaźnik wzrostu obliczony w stosunku do średniej krajowej. A. Malinowski w *Problemach rozwoju regionalnego Hiszpanii* (1976) posłużył się tzw. wskaźnikiem „Sr”. Wskaźnik ten jest różnicą pomiędzy rzeczywistą a hipotetyczną liczbą ludności, obliczoną z uwzględnieniem średniego krajowego wzrostu ludności w badanym okresie. Wielkość wskaźnika „Sr” jest to hipotetyczne saldo migracji wyrażone w liczbach bezwzględnych. Wskaźnik „Sr” wykorzystano w opracowaniu tylko w ograniczonym zakresie. Zmodyfikowano go, dzieląc dodatkowo jego wartość przez hipotetyczny przyrost ludności w badanym okresie.

Zmodyfikowany wskaźnik wzrostu ludności „W” obliczono posługując się następującym wzorem:

$$W = \frac{SR}{\frac{L_k^1 - L_k^0}{L_k^0} L_r^0} \quad \text{gdzie } SR = L_r^1 - \frac{L_k^1}{L_k^0} L_r^0$$

L_k^0, L_k^1 – liczba ludności kraju na początku i na końcu badanego okresu,

L_r^0, L_r^1 – liczba ludności okręgu na początku i na końcu badanego okresu.

Wskaźnik „W” wyraża wielkość wzrostu liczby ludności w badanym okresie jako wielokrotność wzrostu hipotetycznego. Wskaźnik „W”=0 oznacza wzrost równy wzrostowi krajowemu. Wskaźnik „W”>0 oznacza wzrost wyższy niż średnia krajowa, natomiast „W”<0 wzrost poniżej średniej krajowej. Jeżeli wskaźnik „W”<-1, oznacza to, że w danej jednostce nastąpił spadek bezwzględnej liczby ludności w badanym okresie. Porównanie wzrostu liczby ludności w jednostce ze średnią krajową pozwala prawidłowo określić znaczenie migracji dla konkretnej jednostki. Odejście od liczb bezwzględnych daje możliwość porównania natężenia procesu przemieszczeń ludności w przypadku jednostek o bardzo zróżnicowanej wielkości zaludnienia.

Jako miernik poziomu uprzemysłowienia wykorzystano odsetek zatrudnienia w przemyśle (wydobywczym i przetwórczym) dla 1985 roku.

Do analizy posłużono się podstawowym podziałem administracyjnym Korei Płd. na okręgi wiejskie „gun” oraz miejskie „shi”. W 1960 roku było ich 167, a w roku 1990 już 210. W związku z tym, posłużono się uproszczonym podziałem na 169 jednostek (najbardziej zbliżonym do tego z roku 1970), w którym zaliczono okręgi nowo powstałe do tych, na których obszarze wcześniej leżały. Uproszczenie to wynikało z konieczności ujednoczenia przestrzeni dla porównań czasowych.

UPRZEMYSŁOWIENIE KOREI PŁD.

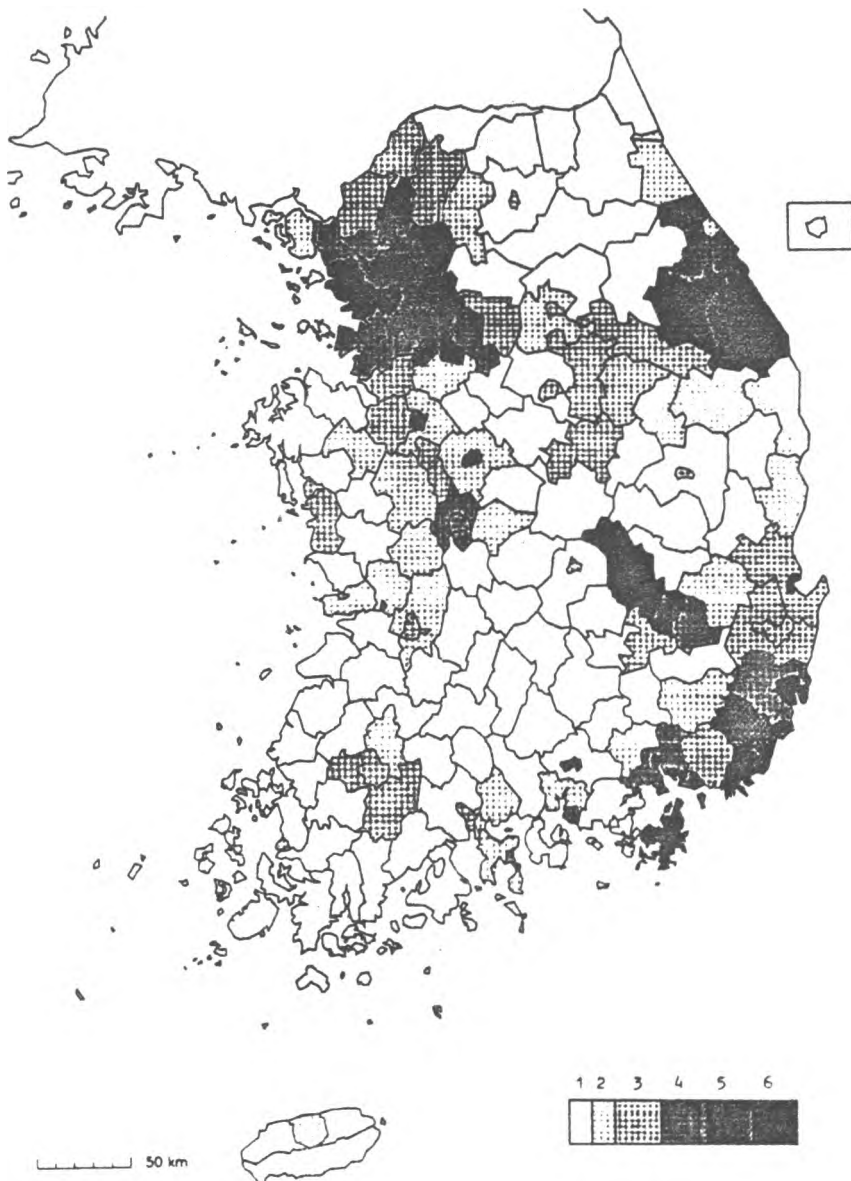
Proces intensywnego uprzemysławiania Korei Płd. zapoczątkowany został po zakończeniu wojny koreańskiej, w 1953 roku. Przebiegał on trzema fazami budowy kolejnych gałęzi przemysłu. Do 1973 roku trwała faza rozwoju przemysłu lekkiego. Po niej nastąpił rozwój przemysłu ciężkiego (faza przemysłu ciężkiego i półproduktów), a od 1982 roku rozpoczęła się ostatnia, trwająca do dzisiaj, faza przemysłów nowoczesnych (faza dóbr inwestycyjnych). Każdą z wymienionych wyżej faz rozwoju przemysłu można podzielić na dwa etapy: substytucji importu oraz uprzemysłowienia proeksportowego (E. Dege 1992).

Proces ten doprowadził do istotnych przekształceń struktury przestrzennej gospodarki Korei Płd.

Zakłady przemysłu lekkiego były lokowane przede wszystkim w największych miastach. Seul, Pusan i Taegu były pierwszymi ośrodkami przemysłu odzieżowego, włókienniczego i obuwniczego, jak również produkcji artykułów gospodarstwa domowego. W latach siedemdziesiątych, oprócz regionu seulskiego, przemysły ciężki i chemiczny lokowane były także na południu kraju, nad Cieśniną Koreańską. Powstała tutaj strefa przemysłowa od Pohang do Yosu z dobrze rozwiniętym hutnictwem żelaza i metali kolorowych, przemysłem maszynowym, rafineryjnym, chemicznym i cementowym. W związku z wyraźnym zachwianiem proporcji w rozmieszczeniu potencjału gospodarczego, okres ostatnich lat, oprócz rozwoju tradycyjnych regionów, wiąże się także ze stopniowym wkraczaniem przemysłu do ośrodków regionalnych (Taejon, Kwangju, Kumi czy Chonju i Kunsan). Lokowano w nich nowoczesny przemysł maszynowy i samochodowy, ale także chemiczny i włókienniczy, czy oparty na lokalnych surowcach papierniczy.

Biorąc za podstawę strukturę zatrudnienia i udział w niej sektora przemysłowego, można obecnie (wg danych za 1985 rok) na obszarze Korei Płd. wyróżnić cztery obszary silnie uprzemysłowione. Są to rejony: Seulu, Pohang – Yosus, Taegu oraz płd.-wsch. część prowincji Kangwon. We wszystkich tych rejonach występują jednostki administracyjne z zatrudnieniem w przemyśle (przetwórczym i wydobywczym) powyżej 40% ogółu zatrudnionych (ryc. 1).

Najbardziej jednorodny i zwarty jest rejon wokół Seulu. Dziesięciomilionowa stolica kraju jest największym ośrodkiem przemysłu włókienniczego, maszynowego, chemicznego, a także, w ostatnim okresie, elektronicznego. Region seulski rozrasta się (szczególnie w latach osiemdziesiątych) wchłaniając sąsiednie obszary. Ekspansja w kierunku zachodnim (porty w Incheon i Panwol) związana jest z rozwojem przemysłu stalowego, maszynowego i rafineryjnego. W Puchon i Pupyang rozwinął się także przemysł środków transportu oraz elektroniczny. W kierunku południowym wzrost następuje wzdłuż autostrady Seul – Pusan, poprzez Anyang (produkcja samochodów

Ryc. 1. Odsetek zatrudnienia w przemyśle (przetwórczym i wydobywczym) w 1985 roku
 Odsetek pracujących w przemyśle: 1. 0 - 4,9%, 2. 5,0 - 9,9%, 3. 10,0 - 19,9%,
 4. 20,0 - 29,9% 5. 30,0 - 39,9%, 6. pow. 40,0%

Źródło: Opracowanie własne na podstawie *Population and Housing Census 1985...*

Fig. 1. Percentage of employment in manufacturing and mining industry in 1985.

Percentage of employees in industry: 1. 0 - 4,9%, 2. 5,0 - 9,9%,
 3. 10,0 - 19,9%, 4. 20,0 - 29,9%,
 5. 30,0 - 39,9%, 6. above 40,0%

Source: Own calculations on the basis of *Population and Housing Census 1985...*

i elektroniki), Suwon i Osan aż po Pyongtaek. Region Seulu obejmuje znaczny obszar prowincji Kyonggi. Aż w 10 położonych tam okręgach zatrudnienie w przemyśle przekracza 30%.

Południowo-wschodnie wybrzeże nie stanowi tak zwartego regionu jak seulski. Występuje tutaj szereg ośrodków rozmieszczonych nad zatokami Cieśniny Koreańskiej. Najważniejsze z nich to: Pusan, Ulsan, Masan i Wyspa Koje.

Pusan, drugie pod względem liczby mieszkańców miasto po Seulu, jest obecnie ośrodkiem przemysłu stoczniowego, maszynowego i włókienniczego. Leżący na północ od niego Ulsan swój rozwój zawdzięcza hutnictwu metali kolorowych, przemysłowi rafineryjnemu, chemicznemu, samochodowemu, a przede wszystkim budowie statków. Masan to ośrodek przemysłu chemicznego i maszynowego, natomiast rozwój Wyspy Koje związany jest z inwestycjami koncernu Daewoo w przemysł stoczniowy (E. Dege 1986). Uzupełnieniem tych ośrodków jest Yosu i Pohang (hutnictwo metali kolorowych).

Kolejny obszar o wysokim odsetku zatrudnienia przemysłowego to rejon Taegu, tradycyjny już dzisiaj ośrodek przemysłu włókienniczego. Podwyższone wskaźniki na płn.-zach. od Taegu związane są z intensywnym rozwojem, w ostatnim okresie, przemysłu maszynowego w mieście Kumi.

Południe prowincji Kangwon posiada odmienny charakter w stosunku do wyżej wymienionych. Jest to tradycyjny obszar górnictwa węgla kamiennego. W okręgach Chongson i Samchok zatrudnienie w samym tylko przemyśle wydobywczym stanowi odpowiednio aż 42% i 26% ogółu pracujących. Ponadto rozwinęła się tutaj energetyka oparta na węglu kamiennym oraz produkcja cementu.

Pozostała część kraju charakteryzuje się niskim odsetkiem zatrudnienia przemysłowego. Wskaźnik poniżej 20% posiada aż 129 (ze 169) jednostek. Z tej liczby aż w 76 okręgach w przemyśle pracuje poniżej 5% czynnych zawodowo. Na tym tle, oprócz czterech wymienionych obszarów, wyróżniają się: Taejon z Chonan i Chungju, Chonju z Iri i Kunsan oraz Kwangju.

ZMIANY W ROZMIESZCZENIU LUDNOŚCI

W ostatnim 30-leciu liczba ludności Korei Płd. wzrosła z 25 mln w 1960 do 43,5 mln w 1990 roku. Oznacza to wzrost o 74,1%. Nie odbywał się on równomiernie w całym okresie, podlegając stalemu osłabieniu. W przekroju dziesięcioletnim wynosił on w latach sześćdziesiątych 23,5%, siedemdziesiątych 21,2%, a w osiemdziesiątych już tylko 16,1%. Spadek tempa wzrostu ludności wynikał bezpośrednio ze spadku wskaźnika przyrostu naturalnego, którego wartość w badanym okresie zmniejszyła się czterokrotnie. W 1960 roku wynosił on 4,2%, a w 1990 już zaledwie

0,98% (E. Dege 1992). Tak niski wskaźnik odbiega zdecydowanie od wielkości charakterystycznych dla krajów azjatyckich.

Rozmieszczenie ludności charakteryzuje się dużym zróżnicowaniem przestrzennym. W 1960 roku wykazywało ono ściśle powiązanie z warunkami naturalnymi. Ludność zamieszkiwała głównie nizinne obszary dogodne dla produkcji rolnej. Związane to było z tym, że około 75% ludności mieszkało na wsi, a 66% ogółu czynnych zawodowo pracowało w rolnictwie. Do najgęściej zaludnionych należały obszary leżące wzdłuż wybrzeży Morza Żółtego oraz nad Cieśniną Koreańską. Duża część obszaru prowincji Kyonggi, Chungchong Płn., Cholla Płn. i Płd. oraz Kyongsang Płd. posiadały wskaźnik gęstości powyżej 200 osób/km². W rejonie Seulu, Zatoki Asanman, na aluwialnych nizinach rzek Kum, Mangyo, Yonsan, Nakton oraz na wyspach Cieśniny Koreańskiej przekraczał on 300, a nawet 400 osób/km². Pozostała część kraju (centralne i wschodnie prowincje) charakteryzowała się gęstością poniżej średniej krajowej (253 osoby/km²). Najslabiej zaludnione były płn.-wsch. tereny prowincji Kangwon i Kyongsang Płn. (poniżej 100 osób/km²). Są to obszary Gór Taebaek, Sobaek i Charyong.

W 1990 roku średnia gęstość zaludnienia wzrosła do 440 osób/km², co pozwala na zaliczenie Korei Płd. do najgęściej zaludnionych obszarów świata. W rozmieszczeniu ludności nastąpiły jednak dwa bardzo istotne procesy – pogłębiające się dysproporcje przestrzenne w rozmieszczeniu ludności oraz przesunięcia potencjału ludnościowego prowadzące do nowego obrazu gęstości zaludnienia. Wyraźnie rozszerzył się obszar o najslabszym zaludnieniu (poniżej 100 osób/km²). Zajmuje on obecnie całe wschodnie wybrzeże oraz wnętrze kraju. Zniknął praktycznie z mapy zwarty obszar wysokiej gęstości zaludnienia wzdłuż Morza Żółtego. Obszary o gęstości powyżej średniej krajowej to tylko miasta oraz tradycyjne rejony – Seulu na północnym zachodzie i Pusanu nad Cieśniną Koreańską. Podwyższoną gęstość (ale niższą niż średnia krajowa) wykazuje także obszar wokół miasta Taegu i prowincja Chungchong Płd.

Tak różne obrazy rozmieszczenia ludności zarejestrowane w odstępie 30-letnim są wynikiem wzmożonego procesu migracji.

Nie posiadając materiału bezpośrednio dotyczącego natężenia i kierunków migracji w tym okresie, posłużono się metodą pośrednią. Obliczono natężenie migracji za pomocą wskaźnika „W”, który określa natężenie przemieszczeń ludności w okręgach w stosunku do średniorocznego wzrostu zaludnienia.

Na podstawie wielkości wskaźnika „W” przeprowadzono typologię okręgów ze względu na poziom migracji w okresie ostatnich trzydziestu lat. Okręgi o wartości wskaźnika od 0 do 1 nazwano *imigracyjnymi*. Te z wartością powyżej 1 określono mianem *centrów napływu ludności*. Okręgi, w których nastąpił odpływ ludności, ale nie większy niż teoretyczny wzrost związany z przyrostem naturalnym ($-1 < „W” < 0$),

nazwano *stagnującymi*. Jeśli natomiast emigracja spowodowała spadek bezwzględnej liczby ludności („W” < -1), to mamy do czynienia z okręgami *regresywnymi* (ryc. 2).

Najliczniejszą grupę stanowiły w badanym okresie okręgi *regresywne*. Aż w 65% (110) jednostek zanotowano w 1990 roku spadek liczby mieszkańców w stosunku do 1960 roku (!). Okręgów *stagnujących* było 21. W sumie więc aż w 78% wszystkich jednostek administracyjnych zanotowano wskaźnik „W” poniżej 0. Wszystkie te jednostki to okręgi wiejskie – „gun”. Pozostałe jednostki to 16 okręgów *imigracyjnych* oraz 22 *centra napływu ludności*.

W skali ogólnokrajowej wyróżnić można dwa regiony imigracyjne. Są to wyraźnie zarysowany Region Seulu oraz Region Pusanu.

Liczba mieszkańców stolicy kraju wzrosła w badanym okresie z ok. 2,5 mln do 10,6 mln. Hipotetyczna wielkość imigracji do Seulu (wyliczona wg wskaźnika „Sr”) wyniosła aż 6,1 mln osób. Niekontrolowany napływ imigrantów do Seulu wykazuje jednak tendencję malejącą, na co wskazuje obniżenie się wartości wskaźnika „W” z 3,7 dla lat sześćdziesiątych, przez 1,5 dla lat siedemdziesiątych, do 0,7 w ostatnim dziesięcioleciu. W bezpośrednim sąsiedztwie Seulu znajduje się 8 jednostek administracyjnych – *centrów napływu ludności*. Rozwijające się w tej strefie miasta Inchon, Puchon, Uijonbu, Suwon, Anyang, Songnam czy Kwangmyong są przykładami rozwoju miast satelickich.

Najintensywniej rozwijały się obszary na południe i zachód od Seulu. W okręgu Sihung wskaźnik „W” wyniósł aż 18,1, w Kwangu 8,5, w mieście Suwon 7,2, a w Puchon 4,3. Proces napływu migrantów do strefy wokół Seulu nasila się po roku 1970, a szczególnie w latach osiemdziesiątych, co związane jest z procesem deglomeracji stolicy.

Mniej przejrzysty jest drugi region imigracyjny, związany ze strefą wokół Pusanu. *Centrami napływu ludności* są tutaj miasta: Pusan, Ulsan oraz Masan. Najszybciej rozwijał się w analizowanym okresie Ulsan („W” = 9,6), którego zaludnienie wzrosło z 67 tys. do 680 tys. Pusan (3,8 mln) oraz Masan (0,5 mln) charakteryzowały się wskaźnikami około 1,9. Bezpośrednio z Masanem sąsiaduje *imigracyjny* Uichang-gun, stanowiący wraz z miastem Changwon jego zaplecze. Natomiast sąsiadujące z Ulsanem i Pusanem okręgi wiejskie są tylko *stagnującymi*.

Pozostała część kraju jest w zasadzie w miarę jednolitym regionem odpływu ludności. Występują tutaj jednostki *regresywne*, na których tle wyróżniają się pojedyncze okręgi *stagnujące* oraz miasta, sklasyfikowane jako *centra napływu ludności*. Charakterystyczne jest to, że miasta te pozbawione są zupełnie zaplecza w postaci okręgów o podwyższonej wartości wskaźnika. Sąsiadują one bezpośrednio z okręgami *regresywnymi*. Wyjątkami od tej zasady są w zasadzie tylko cztery miasta: Taegu (2,2 mln), z którym sąsiaduje *emigracyjny* Talsong-gun oraz *imigracyjny* Sonsan-gun; milionowy Taejon, który tworzy łącznie z Taedok-gun jedno

zwarte centrum napływu ludności; miasto Kwangju (1,1 mln) łącznie z Kwangsangun – centra napływu ludności; emigracyjna Wyspa Cheju z centrum napływu ludności w mieście Cheju.

Wszystkie centra napływu ludności zajmują ogółem zaledwie 5,8% powierzchni kraju. W latach 1960 – 1990 przybyło w nich dzięki migracji (wg wskaźnika „Sr”) prawie 15,8 mln osób, tj. 83,5% całego przyrostu ludności Korei Płd. Wskaźnik „W” poniżej 0 zanotowano na 91% powierzchni kraju, a przyrost liczby ludności wyniósł tutaj niespełna 14% przyrostu krajowego. Wynika to z tego, że spadek liczby ludności sięgał często 40 – 50% zaludnienia z 1960 roku (maksymalnie 58%).

Ryc. 2. Natężenie migracji wewnętrznych w latach 1960 – 1990

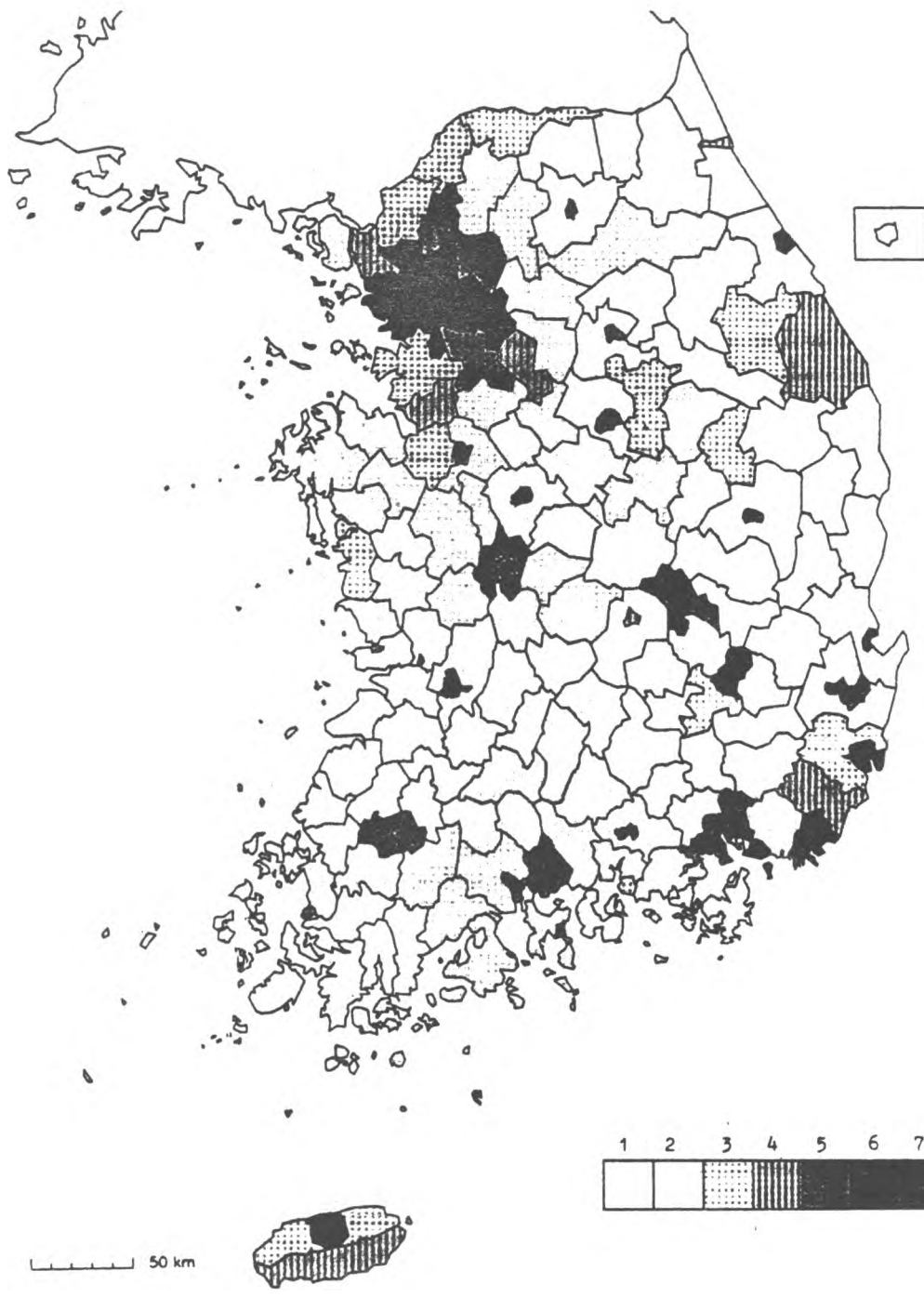
Wielkość wskaźnika „W”:		} –	określi		
1.	poniżej -1,51			} –	określi
2.	-1,5 – -1,01				
3.	-1,0 – -0,51			} –	określi
4.	-0,5 – -0,01				
5.	0,0 – 0,99			} –	określi
6.	1,0 – 1,99				
7.	2,0 i więcej				

Źródło: Opracowanie własne na podstawie *Korea Statistical Yearbook 1991, Population and Housing Census 1960...*

Fig. 2. Intensity of internal migration in the years 1960 – 1990

Value of „W” index :		} –	określi		
1.	below -1,51			} –	określi
2.	-1,5 – -1,01				
3.	-1,0 – -0,51			} –	określi
4.	-0,5 – -0,01				
5.	0,0 – 0,99			} –	określi
6.	1,0 – 1,99				
7.	2,0 and above				

Source: Own calculations on the basis of *Korea Statistical Yearbook 1991, Population and Housing Census 1960...*

WNIOSKI

Porównując proces przemieszczeń ludności ze zmianami potencjału gospodarczego można wyciągnąć kilka podstawowych wniosków:

1. Ludność w ostatnim 30-leciu kierowała się do obszarów intensywnie uprzemysławianych. Najbardziej atrakcyjne pod tym względem były obszary Seulu, Pusanu z Ulsanem i Masanem oraz Taegu, jak również niektóre ośrodki regionalne.

2. Istotne znaczenie dla migracji posiadała rozbudowa przemysłu przetwórczego. Istniejący przemysł wydobywczy odgrywał znacznie mniejszą rolę, o czym świadczy niski przyrost ludności w południowym Kangwon.

3. Proces intensywnej industrializacji doprowadził do pogłębienia dysproporcji przestrzennych w poziomie rozwoju kraju, nadając jej nowe rysy. Wyraża się to w wyraźnej regresji (odpływ ludności) obszarów nie podlegających uprzemysławianiu.

4. Regionalne *centra wzrostu ludności* stanowią wyizolowane wyspy na tle *regresyjnych* okręgów wiejskich.

5. Wzmoczenie wysiłków na rzecz rozwoju ośrodków regionalnych przyczynić się powinno do harmonijnego wzrostu całego kraju, zmniejszenia różnic międzyregionalnych.

LITERATURA

Balbin S., 1988. *Azjatyckie kraje nowo uprzemysłowione: strategia rozwoju i czynniki wzrostu gospodarczego*. Komitet Badań Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej, Warszawa.

Dege E., 1986. *Industrialisierung Südkoreas*. Geographische Rundschau nr 10.

Dege E., 1992. *Korea. Eine Landeskundliche Einführung*. Kiel.

Domini W., 1993. *Kierunki rozwoju gospodarczego azjatyckich krajów nowo uprzemysłowionych*. Geografia w Szkole, nr 2.

Halimarski A., Maryński A., 1989. *Geografia ekonomiczna Azji Wschodniej*. PWE. Warszawa.

Malinowski A., 1976. *Problemy rozwoju regionalnego Hiszpanii*. Biuletyn KPZK PAN, Warszawa.

Korea Statistical Yearbook 1991. National Statistical Office, Seoul.

Population and Housing Census of Korea 1960. Economic Planning Board, Seoul.

Population and Housing Census of Korea 1985. Economic Planning Board, Seoul.

DISPLACEMENTS OF SOUTH KOREA POPULATION
AGAINST A BACKGROUND OF INTENSIVE INDUSTRIALIZATION
IN THE YEARS 1960 – 1990

The article presents analysis of economic growth in South Korea and intensity of internal migration in the period of years 1960 – 1990. Intensity of migration was calculated by means of „W” index, which is modified „Sr” index (*A. Malinowski 1976*). It was calculated following the example of:

$$W = \frac{Sr}{\frac{L_k^1 - L_k^0}{L_k^0} L_r^0} \quad \text{where} \quad Sr = L_r^1 - \frac{L_k^1}{L_k^0} L_r^0$$

L_k^0, L_k^1 – number of population in a country at the beginning and at the end of study period,

L_r^0, L_r^1 – number of population in districts at the beginning and at the end of study period.

In the result of calculation the following groups have been distinguished: *affluence of population centres* („W”>1), *immigratory districts* (0<„W”<1), *stagnative districts* (-1<„W”<0) and *regressive districts* („W”<-1) (fig.2).

Regressive and stagnative districts make as much as 91% of the country's area. *Affluence of population centres* make only 5,8% of the country's area, but, in the study period, they took in 15,5 millions migrants, what makes 83,5% of the whole country population growth

An intensive industrialization was caused creation of two clear regions of affluence of population – Seoul and Pusan. In the rest of the country flow of population is directed into regional centres. Complete absence of zones with increased affluence of population around them is a characteristic feature for these centres. They border directly with *regressive* or *stagnative* regions.